

[Pia Kjærsgaard]

vente, at det skattereformlig bliver væltet efter et kommende folketingsvalg.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Rio Bravo-forliget vedrørte en finanslov, som for længst er færdigbehandlet i folketinget, og derfor har det kun historisk interesse og har ikke noget med det nuværende at gøre.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 19:

Forslag til lov om skattemæssig behandling af gevinst og tab på fordringer og gæld.

(Fremsat 2/10 85).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 7 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 20:

Forslag til lov om ændring af selskabsskateloven. (Udloddende investeringsforeninger).

(Fremsat 2/10 85).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Lykketoft (S):

Jeg kunne måske knytte an til fru Pia Kjærsgaards sidste bekymring med hensyn til, at det indkomstskatteforlig, som disse lovforslag er en del af, skulle blive væltet ved et kommende folketingsvalg. Den bekymring tror jeg såmænd ikke fru Pia Kjærsgaard

skal have. Der er god grund til at tro, at de partier, der står bag forliget, tilsammen vil bevare flertallet også ved det kommende folketingsvalg. Men herudover vil jeg sige, at socialdemokratiet jo ikke har lagt skjul på, at vi var meget tilfredse med det forlig, som seks partier indgik den 19. juni i år, fordi der blev aftalt rammer for et systematisk og grundigt opgør med de hidtil kendte former for skattetænkning og dermed også blev banet vej for en mere rimelig byrdefordeling.

Spekulationen netop i skattefri kursgevinster har i mange ikklædninger været et vigtigt element i de fleste af de skattetækningsarrangementer, vi har set. Rentefaldet har også, siden vi lavede dette forlig, mindsket betydningen af dette element kraftigt, men omvendt har den liberalisering af kapitalbevægelserne over for udlandet, som regeringen har trumfet igennem, åbnet for nye spekulationsmuligheder. Disse spekulationsmuligheder udnyttes måske knap nok i så stor skala endnu, men de ville være der, hvis vi ikke med dette og en række senere lovforslag fik dæmmet op. Derfor er lovforslagene vedrørende dette område, som er en del af forliget, nødvendige brikker i en samlet indsats, der skal tvinge kapitalen over i en mere produktiv beskæftigelse end den systematisk at dræne den danske statskasse for skatteindtægter.

Med hensyn til kursgevinstordningen, som jo er langt det vigtigste element her, finder socialdemokratiet, at den ordning, der er indeholdt i lovforslaget, er smidig, men samtidig giver en effektiv barriere imod fortsat skattetænkning i kursgevinster på obligationer og pantebreve. Vi undgår et stort bureaukrati og en diskussion om tilbagevirkende kraft ved ikke at inddrage kommende kursgevinster på allerede erhvervede papirer under beskatning, men i stedet sætter vi ind med en minimumsrente på nyudstedte papirer og over for de erhvervelser, der fremtidig sker af danske og udenlandske papirer med stort kursgevinstelement.

Samtidig fjernes det i praksis alt for svage spekulationsbegreb i den gældende skattelovgivning, som jo i øvrigt i parentes bemærket har været en lovgivning, der også har givet mulighed for spekulanter for fradrag i kurstab; hvis man kunne blive anerkendt som spekulant af skattemyndighederne, havde man denne mulighed, og derfor har den måde, vi har praktiseret spekulationsbeskatning

[Lykketoft]

gen på hidtil, været et tveægget sværd. Fremtidens store kursgevinstspekulanter bliver beskattet af gevinster, men de kan ikke komme af med deres tab ved fradrag i anden indkomst. Reglerne bliver mere forudsigelige, mere administrerbare, og begge dele er efter min opfattelse væsentlige fremskridt.

Samtidig forsvinder kontantlånsordningen for realkredit, så långivers kursgevinst bliver låntagers kurstab. Det sparer statskassen for et efterhånden måske begrænset tab, og det fastholder især kreditforeningernes interesse i at udstede obligationer med en pålydende rente tæt ved markedrenten.

Der har været nogen diskussion om, hvorvidt man så ville se papirer med en højere pålydende rente end markedrenten. Jeg tror for det første ikke, det ville have så stor interesse for folk at købe sådanne papirer, fordi risikoen for, at de blev indfriet til pari, jo ville være en dæmper på det. Men i øvrigt er det jo noget, der helt klart kan styres af boligministerens reguleringsbeføjelse på dette område og såmænd også igennem de kommende skatteregler for kreditforeningerne. Derfor er kritikken af kontantlånsordningens afskaffelse ud fra alle synspunkter svagt begrundet, og den hviler naturligvis også på, at mange af dem, der startede kritikken, ikke kendte dette lovforslag om kursgevinstbeskatningen, da de kom med deres kritik.

Berlingske Tidende hævdede i sin leder den 1. oktober 1985, at kontantlånenes skæbne skulle være et godt eksempel på principrytteri og pedanteri. Man gik så vidt, at man gav det betegnelsen »en Lykketoft«, og man sammenlignede det med måleenhederne i fysikkens verden, volt og ampère og sådan noget. Hertil vil jeg sige, at bortset fra at kontantlånenes afskaffelse faktisk ikke er nogen specielt socialdemokratisk opfindelse, men udtryk for en fælles erkendelse hos forligspartierne, så er sammenligningen med elektricitetens verden i øvrigt ikke helt malplaceret, for selvfølgelig er det helt afgørende, at man udformer sin skattelovgivning sådan, at der ikke et enkelt sted i reformkomplekset er overgang i systemet. Det er nødvendigt, at alle sikringerne er i orden, og hvis man vil kalde det for »en Lykketoft«, så er det helt i orden for mit vedkommende.

Det lovforslag om kursgevinstordning, der her er til behandling, betyder i øvrigt ikke, at kursgevinster på obligationer og pantebreve

helt forsvinder. Det har heller ikke været hensigten, men de store, de forudsigelige, de skatteplanlagte skattefrie kursgevinster afskaffes, og kan vi – hvad alle jo er interesserede i og gerne vil medvirke til – føre en stabil økonomisk politik, så vi ikke får store, uforudsigelige kursudsving som resultat af svingende markedrente, så vil vi også kunne undgå de uforudsigelige kursgevinster og kurstab i fremtiden. Derfor vil lovforslagets fremsættelsesdato den 2. oktober 1985, hvor lovgivningen træder i kraft for nogle dispositioner vedkommende, være en vigtig skæringsdag i arbejdet med at sanere et indkomstkattesystem, som vi alle har været enige om var gennemhullet og udlevet.

Det er jo sådan, at de øvrige resultater af forligspartikredsens arbejde i hurtig rækkefølge vil komme frem til folketingets behandling. Jeg kan for socialdemokratiets vedkommende tilsige en meget aktiv medvirken til, at det sker, og en meget aktiv vilje til at sikre, at ingen, som måtte have ønsker om at forhindre eller skamfere skatteforliget undervejs i udmøntningen, vil få heldet med sig. Vi i socialdemokratiet vil vise al mulig god vilje til, efter grundig udvalgsbehandling naturligvis, at få denne reformlovgivning i dens helhed effektivt på plads, også i så god tid, at borgere og administration får mulighed for at tilvænne sig og tilpasse sig til de nye regler og systemer, og vi er overbeviste om, at også de andre forligspartnere har samme holdning.

Aagaard (KF):

Lovforslagene, som vi i dag har til første behandling, er jo en del af den aftale, seks partier har indgået om en skattereform, og drejer sig hovedsagelig om reglerne for den skattemæssige behandling af gevinster og tab på alle slags pengefordringer.

Vi er enige i, at den vigtigste ændring i forhold til gældende lovgivning er forslaget til en ny kursgevinstordning, som jo vil betyde, at obligationer og pantebreve ikke udstedes med en indbygget mulighed for kursgevinst og dermed en større tilbagebetaling til långivere end det beløb, der oprindeligt er ydet som lån.

En betingelse for at undgå beskatningen af eventuelle kursgevinster vil altså i fremtiden være, at man opfylder kravet om en forrent-

[Aagaard]

ning tæt på markedsrenten, og kravet her gælder den pålydende rente på hver enkelt fordring. At markedsrenten, som skal danne baggrund for fastsættelsen af mindste rentefod, måles ud fra den gennemsnitlige effektive rente på nærmere angivne og noterede obligationer, betragter vi som et fornuftigt forslag; det samme gælder den halvårslige fastsættelse af mindsterenten, hvorved det er muligt at tage hensyn til en lang række forhold.

Af ministerens bemærkninger til lovforslaget har vi noteret os, at præmieobligationer er undtaget fra lovforslagets regler, og at de konvertible obligationer er omfattet af kravet til mindsterenten, medmindre disse ombyttes med aktier.

Vi er også tilfredse med at kunne fastslå, at der ikke her bliver tale om nogen lovgivning med tilbagevirkende kraft, og som hr. Lykketoft var inde på, er vi tilfredse med, at regeringens politik i øvrigt har bevirket en så lav rente, som tilfældet er i dag.

Hvad angår næringsbeskatningen, er der ifølge lovforslaget mere tale om en præcisering af de gældende regler, end der er tale om nye regler på området. Man får nu afgrænset, hvad der er egentlige finansielle institutioner, og der er for disse det nye, at de skal medregne de gevinster og tab, de konstaterer som låntagere.

Vi har om valutakursreglerne mærket os, at der kun er tale om nogle småændringer og en ajourføring af de gældende regler. Det præciseres f.eks. i ligningslovens § 8 D, stk. 2: »Valutakursgevinst og -tab skal medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst for det indkomstår, hvori gevinsten eller tabet er konstateret.«

Lovforslag nr. L 19 har som helhed helt klart til hensigt at modvirke, at kursgevinster og tab i det hele taget opstår, og det er også vor opfattelse, at samme synspunkt gør sig gældende for lovforslag nr. L 20 om udlodende investeringsforeninger, hvorfor jeg ikke skal komme med yderligere kommentarer hertil.

Vi konstaterer også med tilfredshed, at ministeren mener, at dette lovforslag formentlig kommer til at betyde en lettelse i vor administration, og vi har forståelse for, at det ikke er muligt helt præcist at give en vurdering af forslagens provenumæssige betydning,

men har noteret os skønnet for 1986 på omkring 50 mill. kr. i merprovenu.

Jeg skal med disse bemærkninger give tilsagn om en positiv og velvillig medvirken til lovforslagenes behandling i udvalget.

Skrumsager Skau (V):

De to lovforslag, som nu er til behandling, vil udgøre en af hovedhjørnestenene i begrænsningen af muligheden for at foretage det, vi kalder negativ skattetænkning, og væsentlige dele jo allerede trådt i kraft eller trådte i kraft allerede i sidste uge.

Lovforslagene repræsenterer en vigtig del af den samlede lovgivning, som skal udmønte den skattereform, som seks af folketingets partier blev enige om den 19. juni 1985. De negative skattetækningsmuligheder skal begrænses – og her drejer det sig især om muligheden for at konvertere rentefradraget for låntagere til kursgevinster for långivere, der har medført, at samfundet og dermed os alle over én kam blev tabere og nogle enkeltpersoner var vindere.

Lovforslagets hovedhensigt er at modvirke udstedelse af obligationer og andre pengefordringer med indbyggede kursgevinster, og det gøres enkelt og effektivt ved, at kursgevinster på papirer, hvor renten er fastsat noget under markedsrenten, beskattes på lige fod med kapitalafkast, altså rente. Når muligheden for at yde kontantlån også forsvinder i løbet af denne måned, bliver der i store træk igen symmetri imellem låntagers opnåede reallån over børsen og långivers betaling for fordringen. Eventuelle forskelle mellem kurs og nominel værdi af lånene kan for låntagere så ikke længere omdannes til rentefradrag og for långivere ikke gå ind som skattefrie kapitalgevinster.

I aviserne har vi set en beskrivelse af andre muligheder for at omgå det nye system i forslaget, nemlig ved, at der udstedes inkonvertible fordringer med høj rente på f.eks. 20 pct., som så sælges til en kurs væsentligt over pari.

I den anledning vil jeg gerne spørge skatteministeren om, hvorvidt det efter dette nye system vil være muligt som anført i pressen for låntager skattefrit at stryge overkursen i egen lomme, og om det vil være muligt for virksomheder, der driver pengeforretninger, at fratække denne overkurs som kurstab.

[Skrumsager Skau]

Hvis der svares bekræftende på dette spørgsmål, ønsker jeg at få belyst, hvordan skatteministeren har tænkt sig at løse dette problem.

De øvrige ting i forslaget er, som det fremgår af fremsættelsestalen, hovedsagelig en stadfæstelse af gældende regler for næringsbeskatning samt en ophævelse af de nuværende regler om beskatning af spekulationsgevinst.

Jeg har dog et par enkelte bemærkninger til beskatning af indeksregulerede fordringer. Efter forslaget vil alle indeksregulerede fordringer være skattefrie, hvis de opfylder et krav om en rente på 2½ pct. Det vedrører både indekstillelæget og også nettopristalsindekset. Jeg føler, det er vanskeligt at gennemskue mulighederne og chancerne for tab og gevinst for de fremtidige indeksslån og -fordringer, hvor altså både kursgevinst og indeksregulering er skattefrie, når de udstedes med en rente på 2½ pct. Jeg synes, at vi her må være med til at undgå, at et nyt hul opstår i vores skattelovgivning. Hertil kommer også virkningen af, at disse obligationer er realrentebeskatningsfrie. Men dette og virkningerne ved høj og lav inflation kan vi vel se nærmere på i udvalget.

Her vil jeg også gerne understrege betydningen af, at vi har nogenlunde symmetri på begge sider af det såkaldte nulpunkt. Jo mere symmetri, jo færre muligheder er der for at omgå skattesystemet. Men jeg kan godt se, at der ikke er muligheder for at opnå symmetri i alle forhold.

Med disse ord vil venstre tilsige lovforslagene en velvillig og også en hurtig behandling i udvalget.

Thoft (SF):

Denne her skatteminister er dog en velsignelse. Her har jeg gået og rystet i bukserne for, at jeg, når jeg blev sparket ud af tinget, ville være arbejdsløs som revisor, for så ville skattereformen være gennemført, og så var det blevet lettere at være dansker, og så ville der ikke være noget for revisorerne at lave. Men så får vi forelagt sådan nogle fremragende elementer til en skattereform, som sikrer beskæftigelsen i branchen langt ind i næste århundrede. Jeg vil gerne starte med på branchens vegne at give skatteministeren en rigtig varm tak.

Det bliver nu ikke lettere at være dansker – i hvert fald ikke med disse to lovforslag – men byrderne bliver måske fordelt en lille smule mindre ulige, og det er jo svært godt. Men når formuende personer, som det fremgår af den anden halvdel af skattereformen, slipper med kun at skulle betale 50 pct. i skat af sidst tjente krone, når bare det er formueindtægter, så er begejstringen ikke så stor. Jeg ved godt, at en masse hummelejstreger undgås, og som skatteministeren så tit har sagt: vi må have et skattesystem, hvor folk ikke har det indtryk, at man kan gå ind i et supermarked og købe sig det antal fradrag, man har behov for. Det er jo rigtigt nok, men læg nu mærke til ordene, »folk må ikke have det indtryk«, for det er jo rigtigt, at disse forslag betyder, at en del af indtrykkene fjernes, og derved vil man også fjerne den voldsomme folkelige protest over ulighederne i systemet, men realiteten vil fortsat være, at byrderne fordeles ulige, sådan at store forholdsmæssige byrder fordeles til små og mellemindkomster og små forholdsmæssige byrder til de store indkomster, ikke mindst dem, der indtjenes i erhvervslivet.

I princippet er vi i SF selvfølgelig begejstrede for, at skatteministeren prøver at tage fat på dette meget betændte sted i skattelovgivningen, altså alt det, der hedder kursgevinster. Men indgrebet er for blødt, og det kommer i øvrigt efter de voldsomste kursstigninger i mands og kvindes minde – det kommer alt for sent. Kursstigningerne på obligationer og aktier har i denne regerings levetid haft omtrent den samme størrelse som summen af al udbetalt løn. Men skatten på kursstigningerne kommer jo altså først, når kursstigningerne er ved at ebbe ud.

Nu er det ikke sådan, at skatteministeren skal være ene om den del af ansvaret, for den del af ansvaret hænger jo også sammen med, at socialdemokratiet under forrige skatteminister, hr. Lykkeitoft, var med til at lempe beskatningen af kursgevinster på aktier, og dér skete efter min opfattelse en af de store ulykker. Nu var det ikke engang skatteminister Lykkeitofts forslag, det var såmænd en genfremsættelse efter forrige skatteminister igen, hr. Hjortnæs, så må de herrer selv dele skældud'en bagefter.

På den baggrund synes jeg, at hr. Lykkeitofts bemærkning om, at det var vigtigt at få kursgevinster til beskatning, lød meget un-

[Thoft]

derlig. Hvorfor man den ene dag fritager aktier fra beskatning for den næste dag at ville beskatte obligationer står for mig som en besynderlig gåde, men måske kan den nuværende skatteminister, hvis parti mig bekendt også støttede lempelsen i 1981, give mig svaret på, hvad der er formålet med den ene dag at lempe og den næste dag at stramme op. Var det ikke en god idé at stramme op på hele molevitten på én gang, når man nu er i gang?

Jeg undrer mig over, hvorfor indgrebet i det lovforslag, vi behandler, kun gælder obligationer anskaffet efter den 2. oktober 1985. Hvorfor skal det ikke gælde for den bestående beholdning af obligationer?

Da man i 1961, tror jeg det var, skærpede beskatningen af aktiegevinster, kunne man da godt finde ud af at sige, at det var kursen fra den 1. januar 1961, tror jeg det var, eller også var det 1962, som skulle tages som udgangspunkt, når man tog stilling til, om der var kursudsving, som skulle beskattes. Når det kunne lade sig gøre for 25 år siden, burde det vel også kunne lade sig gøre nu; jeg ser ikke nogen som helst grund til, at de bestående beholdninger friholdes.

Og hvorfor i alverden skal hele aktieområdet ikke med ind under en kursavancebeskatning? Det er jo netop på aktieområdet, at vi i de senere år har set de største stigninger – sådan omtrent en tredobling, så vidt jeg husker. Stigninger, som er så store, at nogle af de kloge påstår, at det bl.a. er her, vi skal finde årsagen til, at privatforbruget stiger kraftigere end produktionen, til trods for at lønarbejderne får mindre udbetalt i løn og må knokle mere for det. Altså kursgevinster på aktier bør da også beskattes, men det var måske smuthullerne her, hr. Lykketoft ønskede at vi skulle betegne som en lykketoftsk sikring?

Forslaget har endvidere den ulempe, at det ikke hindrer skattefrie kursgevinster; det sagde hr. Lykketoft også ærligt i sin redegørelse, men jeg synes da, at vi skal lægge en lille smule større vægt på det end den, hr. Lykketoft lagde. Det er sådan, at man faktisk lader en ladeport stå åben ved at fastlægge en mindsterente, som skal ligge på $\frac{1}{8}$ af den faktiske markedsrente; det vil sige, at har vi en markedsrente på 12 pct., får vi en mindsterente på 10 pct. Pantebreve og andre ikke særligt sikrede værdipapirer og fordringer vil

selv efter det nye mindsterenteforslag opnå en kurs, som ligger langt under pari, og dermed vil der selvfølgelig også være store skattefrie kursgevinster hjemme derfra. Hvad er formålet med, at mindsterenten kun skal ligge på $\frac{1}{8}$ af markedsrenten? Hvorfor skal den ikke være 100 pct.? Ja, jeg tror end ikke, at statsobligationerne, de statsobligationer, som måtte opfylde mindsterentebestemmelsen, vil være i pari. Selv om finans- og statsministeren har en legendarisk optimisme, tror jeg ikke, at den vil være i stand til at slå igennem på kurserne på statsobligationerne, sådan at kursen vil være pari.

Vi er endvidere særdeles betænkelige ved, at man indsnævrer næringsbegrebet for de virksomheder, som spekulerer i obligationer i stedet for at investere i arbejdspladser, ligesom de gældende regler for spekulationsbeskatning for fordringer erhvervet i ren spekulationshensigt nu også bortfalder. Der er ingen som helst begrundelse for at begunstige virksomheder, som køber værdipapirer i stedet for at investere i arbejdspladser. Det er jo sådan, at kun ca. $\frac{1}{3}$ af den profitstigning, som erhvervslivet har haft, er blevet omsat i nye virksomheder. Og nu laver man altså et hul, som sørger for at fastholde skattefrie kursgevinster for de $\frac{2}{3}$, der holdes tilbage og investeres i værdipapirer.

Indsnævringen af næringsbegrebet er måske også det, hr. Lykketoft ønsker at vi skal kalde en lykketoftsk sikring, men det er nu en af den type med sølvpapir omkring, som er kortsluttet.

Hr. Skrumsager Skau nævnte problemerne i forbindelse med indeksobligationer og indeksfordringer, og der er ingen tvivl om, at det forekommer meget besynderligt, at enkepensionist fru Jensens penge i banken bliver beskattet 100 pct., men hvis hun er lidt smart og sætter dem i indeksobligationer, beskattes afkastet ikke 100 pct. Det hænger ikke sammen.

Lad mig til sidst sige, at der lukkes nogle huller – det vil jeg erkende – men andre lades fortsat åbne, og nye åbnes, f.eks. hele spørgsmålet om næringsbegrebet, som bliver indsnævret. Hvorfor gøre tingene halvt, når skattelovrådet har vist vejen til at gøre det langt bedre, end det fremgår af ministerens forslag?

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Jeg kan i en kort bemærkning ikke nå andet end groft karakterisere hr. Thofts indlæg, som var præget af den sædvanlige og ikke særlig velgennemarbejdede demagogi om, hvad der er lavet i dette forlig, men det kan jeg komme tilbage til i anden omgang i detaljer. Jeg vil bare sige, at jeg synes, hr. Thoft skylder den interesserede offentlighed den oplysning, at det område for skattefrie kursgevinster, vi taler om her, måske er en tiendedel af samtlige kursgevinster på papiret, fordi resten af kursgevinsterne tilfalder institutioner, som allerede nu er beskattet af kursgevinster, enten fordi det er pengeinstitutter, eller fordi de er realrenteskattepligtige, eller også er det papirer, der ligger i udlandet. Så det er en forholdsvis lille del af området obligationer og pantebreve, der refterer, og det tager vi fat på på en praktisk måde med dette her i stedet for at påføre alle de mennesker, der har en lille post obligationer liggende, at de skal til at føre skatteregnskab med deres udtrækningsgevinster. Er det det, hr. Thoft forestiller sig? Ja, det var det åbenbart. Man kunne jo bare beskatte alle kursgevinsterne efter en dato. Det er i øvrigt ikke nogen stramning, medmindre man har et så optimistisk syn på regeringens politik – det har hr. Thoft muligvis – at den vil føre til et fortsat voldsomt rentefald.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Så vidt jeg kan skønne, overdrev hr. Lykketoft i sit indlæg her. Det kan vist ikke være en tiendedel af samtlige kursgevinster, der tilfalder private; det er vist for meget. Er vi ikke snarere nede på en tyvendedel?

Forslaget er jo et udtryk for det, som forligspartierne har kunnet enes om. Jeg skal anbefale det. Det er godt, vi tager fat på spørgsmålet om kursgevinster, selv om det altså ikke omfatter nær så store beløb som det, hr. Thoft prøvede på at bilde os ind, og det var da også godt, at det blev taget ved vingebenet med det samme.

Det er jo rigtigt, at langt den største del – et sted mellem 90 og 100 pct. – af kursgevinsterne i dag i realiteten beskattes.

Kontantlånsordningen har altid været en skifting. Den er opfundet af socialdemokratiet, og nu bliver den afskaffet bl.a. ved socialdemokratisk hjælp.

Når jeg kalder den en skifting, er det, fordi den byggede på det særlige forhold, at man sørgede for, at långiverne – de, der købte obligationer – bevarede deres skattefrie kursgevinst, men låntagerne fik kurstabt omskabt til en fradragsberettiget rente, og det er naturligvis en helt tosset situation, at man på den måde producerer fradrag. Værst var situationen, da en socialdemokratisk finansminister oven i købet fik vedtaget her i folketinget, at man kunne låne for at anskaffe sig skattefrie kursgevinster. Det er senere blevet rettet, men nu er det godt, at selve ordningen bliver udryddet. Det vil jeg gerne have sagt, uanset hvad andre så måtte mene om det, og uanset om man derved anbringer hr. Lykketoft i ampèreklassen. Det må man gerne gøre for min skyld.

Jeg tror, som det er sagt, at dette er en meget rimelig ordning, også når vi spørger om, hvad den koster i administration, og hvor besværlig den er at have med at gøre. Jeg kan kun anbefale, at vi gennemgår den.

Vi skal nu have den i skatte- og afgiftsudvalget. Jeg betragter under ingen omstændigheder behandlingen i skatte- og afgiftsudvalget for nogen af de forslag, der kommer, som en paradedorestilling. Jeg håber meget, at de, der har indvendinger mod vores forslag, kommer frem med dem i skatte- og afgiftsudvalget. At det så vil blive behandlet på den måde, at de seks forligspartier naturligvis vurderer, om indvendingen er holdbar og så rigtig, at der skal tages hensyn til den, det er noget andet. Men jeg vil bestemt understrege, at der ikke fra nogen af forligspartiernes side er lagt op til, at det skal være en paradedorestilling at tage forslagene gennem skatte- og afgiftsudvalget.

Dermed skal jeg anbefale lovforslagene.

Bente Juncker (CD):

Jeg vil gerne indlede med fra CDs side at sige, at vi kan stemme for lovforslagene. Denne lovgivning er utrolig vanskelig at læse og overskue, og den har et utrolig indviklet sprog, så det er muligt, at nogle af de spørgsmål, jeg rejser her, kan manes i jorden i hvert tilfælde under udvalgsarbejdet.

Jeg vil gerne først sige, at vi i CDs folketingsgruppe ikke er særlig begejstret for, at kurstab ikke kan trækkes fra. Der mangler ligesom noget asymmetri i loven; det har vi

[Bente Juncker]

vist drøftet tidligere, da vi sagde god for den, men jeg vil for god ordens skyld også sige det her.

Lovens regler om beskatning af kursgevinster er udformet på en sådan måde, at såvel skattemyndigheder som skatteydere i fremtiden skal holde styr på anskaffelsværdien. Et sådant system er i alt væsentligt identisk med det tidligere system for beskatning af aktiefortjenester, hvor reglens praktiske og administrative vanskeligheder var en af begrundelserne for afskaffelse af det daværende system for aktiefortjeneste. Nu genindfører vi på et langt videre område det samme system, idet loven ikke alene rammer obligationer, hvor der findes en objektiv kursfastsættelse, nemlig det, der sker på børsen, men også områder som gældsbreve og andre pengefordringer, der ikke på samme entydige vis kan værdiansættes. Alene sidstnævnte forhold vil give strid mellem borgere og skattemyndighed; dokumentationen kan være særdeles vanskelig at fremskaffe.

De regler, der nu indføres, kan forekomme lidt ejendommelige, når det erindres, at lov om aktieavancebeskatning og lov om beskatning af fortjeneste ved salg af fast ejendom indeholder regler, som sikrer, at fortjeneste efter et vist åremål er skattefri, og filosofien bag er selvfølgelig, at det er umuligt at styre, hvad der ligger et langt åremål tilbage.

Det er bare et hjertesuk fra CDs side, som jeg kan supplere med et ønske om, at et resultat af det forestående udvalgsarbejde mellem forligspartierne og folketingsudvalget bliver, at vi kan blive enige om at fastsætte en grænse for åremålet. De skattefri kursgevinster, som nu beskattes, kan virke hæmmende f.eks. for jernindustrien. Industrien modtager ofte forudbetalinger, som de anbringer i obligationer. Derved bliver salgsprisen reduceret bl.a. inden for værfterne. Det kan betyde, at danske virksomheder får svært ved at hente ordrer hjem. Konkurrencen kan blive skærpet, og vi må så sikre dem på anden vis.

Jeg har sagt før, at jeg synes, lovtæksten er utrolig snørklet og meget indviklet at læse. Det er virkelig en svær lovgivning, og jeg kan jo f.eks. pege på kap. 7, stk. 4. Læser man det, bør man samtidig udstyre tilhørerne med papir og tidskurver. Det må kunne gøres lidt mere klart.

Den forudsatte blå- og sortstempling af obligationer, som har været omtalt en del i dagspressen, vil CD følge med interesse. Vi mener i CD, at folk hurtigt vil blive indehavere af blåstemplede obligationer med lav rente og sortstemplede obligationer med høj rente, alt efter selvfølgelig hvilket tidspunkt og under hvilket renteniveau stempelingen har fundet sted. Som sagt vil vi følge dette meget nøje, og vi kan tilsige støtte til det.

Albrechtsen (VS):

Da VS' ordfører på området, hr. Lenger, er forhindret i at være til stede, har jeg lovet på hans vegne at meddele, at VS ser positivt på de foreliggende forslag, men at vi unægtelig også, på linje med meget af det, hr. Thoft har været inde på, gerne havde set, at man tog noget grundigere fat, og at vi håber, at man når frem til et betydelig mere vidtgående resultat end det, der nu er lagt op til, og det vil vi arbejde for under udvalgsarbejdet.

Kofod-Svendsen (KrF):

Mit parti kan tilslutte sig de foreliggende lovforslag. Kristeligt folkeparti har altid været modstander af muligheden for skatte-tænkning; vi mener, at der med disse forslag virkelig er gjort et effektivt stykke arbejde på at mindske muligheden for skattetænkning. Samtidig konstaterer vi med tilfredshed, at det, der her gennemføres, ikke bliver gennemført med tilbagevirkende kraft, og dermed er de to hovedmålsætninger, vi har haft på dette område, opfyldt. Det takker vi for, og vi vil gerne medvirke til en velvillig og hurtig behandling af de to lovforslag.

Ove Jensen (FP):

Her har vi så de første af forslagene fra skattereformaftalen, der giver skatteskruen en ekstra omgang, for uanset de mange pæne ord i forslagene er det jo en kendsgerning, at vedtagelsen af disse forslag vil betyde, at skatterne stiger med mindst 50 mill. kr. om året i flere år. Det vil fremskridtspartiet selvfølgelig ikke være med til, og derfor vil vi stemme imod disse to forslag.

Det, som forligspartierne her er blevet enige om, er jo helt i modstrid med, hvad skattesagkyndige tidligere har udtalt. Disse skattesagkyndige har til stadighed frarådet indførelsen af en generel kursavanceskat. Det gæl-

[Ove Jensen]

der f.eks. Thorkil Kristensen-betænkningen og udtalelser fra skattelovrådet fra sidste år.

Forslaget vil givetvis få konsekvenser, som ingen kan overskue på forhånd, og det forekommer også at være helt ulogisk, at kurstab ikke er fradragsberettigede, når kursgevinster er skattepligtige. Kurstab kan ikke modregnes i samme års skattepligtige kursgevinster. Mange småsparere vil komme alvorligt i klemme i dette system, og de vil givetvis aldrig mere købe en obligation, når de først én gang har lidt et tab.

Det er også fuldstændig urimeligt at lade forslagene træde i kraft inden skattereformens ikrafttræden. Det vil medføre en masse praktiske besværligheder, som kunne være undgået, hvis de nye regler alene gjaldt for værdipapirer udstedt efter skattereformens ikrafttræden.

Fremskridtspartiet vil som nævnt stemme imod lovforslagene.

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Også regeringen er tilfreds med, at vi som resultatet af enighed om skattereformen kan fremsætte et forslag om en kursgevinstordning i den form, som det ligger på tingets bord i dag. Spørgsmålet om kursgevinsters rolle i skattesystemet er selvfølgelig ikke blot opstået i forbindelse med skattereformen. Det er et problem, som regeringen så allerede for et par år tilbage, og jeg anmodede derfor skattelovrådet om ganske nøje at gennemarbejde, hvilken rolle kursgevinster spiller i vores skattesystem, og hvad vi kan gøre for at regulere denne rolle på en hensigtsmæssig måde.

Skattelovrådet har afleveret en meget indgående betænkning, som både er interessant læsning, og som også – det må siges – er af ganske overordentlig høj kvalitet. De foreliggende lovforslag er ikke udtryk for alle skattelovrådets synspunkter, og sådan må det naturligvis også være ud fra det synspunkt, at skattelovrådet har udarbejdet sin rapport på basis af det gældende skattesystem med den gældende fradragsret for renter og de muligheder, dette i sig selv medførte for skattearbitrage.

Vi har ikke ment, at vi behøvede at gå så vidt nu, da vi får det skattesystem, hvor rentefradragsretten er reguleret efter kapitalindkomstsatsen, og vi er derfor glade for, at vi

har kunnet fremsætte et lovforslag, der i virkeligheden er overordentlig hensynsfuldt, samtidig med at vi mener, det er effektivt.

Der er specielt to ting, som jeg gerne vil fremhæve, bortset fra den generelle ordning. Det ene er den af alle ønskede sanering af § 4 i ligningsloven, altså den lovbestemmelse, der fastslår, hvornår et firma, der køber obligationer, skal beskattes af en eventuel kursgevinster. Det er en regel, der har givet anledning til et meget stort antal problemer og meget vanskelige retssager, og det er en klar gevinst for skattesystemet, at denne regel, som har været et af ligningssystemets meget svage punkter, nu er blevet præciseret.

Jeg vil også gerne fremhæve, at vi har afskaffet spekulationsbegrebet i forbindelse med obligationer. Her fortsætter man en linje, som tidligere skatteministre også har fulgt, idet vi har afskaffet spekulationsbegrebet for fast ejendom, og vi har afskaffet spekulationsbegrebet for aktier. Nu afskaffes det også for obligationer. Dette er rigtigt og rimeligt. Der findes ikke noget mere utiltalende og mere vanskeligt i et skattesystem end dette, at skattemyndigheder eller domstole skal skønne over, hvad en skatteyder har tænkt sig, kunne have tænkt sig eller burde have tænkt sig for mange år frem i tiden.

Nu har vi fået klare kriterier, og i modsætning til det, hr. Thoft sagde, er disse klare kriterier enkle og let forståelige. Man skal nemlig blot købe papirer, der opfylder nogle ganske enkle og offentligt tilgængelige rentekrav.

Hr. Skrumsager Skau rejste det spørgsmål, som også har været rejst i nogle dagblade, hvad man skal gøre i den situation, at der udstedes lån til kurser over pari, altså med en forhøjet rente. Loven tager stilling til, hvad der sker, hvis man køber til en lav rente. Hvad skal man stille op med de kursgevinster, der kan opstå ved, at man køber til en for høj rente?

Ja, hvordan er situationen? For låntageren kan det være en fordel, at der laves en høj rente, for han får en overkurs, altså flere kontanter, samtidig med at han får et større rentefradrag, end han ellers ville få, og endelig vil han få en kursgevinst ved, at han skal tilbagebetale et mindre beløb, end han har lånt. Vil en låntager være interesseret i at tage et sådant lån? Ja, det kan jeg ikke udelukke at han vil, men jeg må dog sige, at det

[Ministeren for skatter og afgifter]

med den ændring af rentefradragsretten, der finder sted fra 1. januar 1987, er svært at vurdere, hvilken interesse låntageren må have. For der er noget mærkeligt ved den spekulation, som nu har cirkuleret lidt i dagspressen. Det har været muligt altid, det har været muligt gennem alle årene, men det har ikke fundet sted. Hvorfor har det ikke fundet sted? Der ville være store fordele ved det, hvor der er mulighed for at have et rentefradrag fra 73 pct. Det mærkelige er egentlig, at kapitalmarkedet udvikler sig på den måde, at pantebreve i forbindelse med hushandler selv på et tidspunkt, hvor vi havde en så høj rente som 20–22 pct., næsten alle sammen blev udstedt til 9 pct. i rente bortset fra nogle specielle pensionskassantebreve o.lign.

Det er svært at sige, hvorledes kapitalmarkedet vil udvikle sig på dette punkt, men jeg kan sige, at jeg er overbevist om, at realkreditinstitutionerne ikke vil gå ind i det dér ved at udstede obligationer med en rente, der ligger over markedsrenten. Det betragter jeg som fuldstændig utænkeligt.

Hvad angår private pantebreve, er det svært at sige, om der vil være et marked, men jeg vil gerne sige to ting. For det første er det klart, at vi vil følge det meget nøje. For det andet er det også klart, at der er seks partier, der står bag det lovforslag, hvor vi netop ønsker, at den skattemæssige spekulation i kursgevinster hører op. Hvis det viser sig, at den opstår på et punkt som dette eller på andre punkter, er det klart, at vi i overensstemmelse med vores målsætning vil reagere imod det.

For så vidt angår det andet punkt, de indeksregulerede fordringer, gjorde hr. Skrumsager Skau opmærksom på, at man skulle være forsigtig med, at der ikke opstod et nyt hul. Det er jeg enig i, og jeg vil meget gerne deltage i en drøftelse i skatte- og afgiftsudvalget om hele denne problemstilling. Jeg tror ikke, at der vil opstå et hul her, men som jeg sagde i forbindelse med det andet spørgsmål, ved vi aldrig rigtig, hvordan kapitalmarkedet vil udvikle sig.

Jeg finder, at det skattepolitiske er bedre at være lidt begrænset i sine indgreb for at se, hvordan tingene udvikler sig, end den modsatte politik, at man forsøger at dække det hele med en eller anden formulering og derved kommer til at risikere at skyde spurve

med kanoner, for det kan være, det slet ikke udvikler sig på den måde.

Hr. Thoft holdt den forkerte tale på det forkerte tidspunkt til det forkerte lovforslag og med et fuldstændig forkert indhold. Hr. Thoft sagde, at vi ved skattereformen sikrer beskæftigelse i hans branche, en branche, der er respekteret i store dele af det danske samfund. Ja men hvis det er hans synspunkt, hvorfor nævnes det så ved et lovforslag, der er så enkelt og så forenklet, som dette er, hvor det hele drejer sig om en matematisk beregning af en rente, som er offentliggjort?

Tværtimod var jeg bange for, da hr. Thoft begyndte at tale om beskæftigelsen, at det var det modsatte, han ville skælde mig ud for, nemlig at vi nu gjorde naturligvis ikke hr. Thoft, men andre revisorer arbejdsløse ved, at visse former for skattearbitrage efter dette lovforslag vil være fuldstændig udelukket.

Hr. Thoft spurgte, hvorfor mindsterenten kun skal være $\frac{1}{2}$ af markedsrenten. Ja men det er der en let forklaring på. Forholdet er jo dette, at realkreditinstitutionerne skal udstede deres lån i serier, og hvis de skal holde sig inden for det blåstemplede, skal man passe på, at der er en vis margen, når renten varierer, hvad den jo gør på forskellige tider. For hvis man ikke giver en rentemargen som grundlag for blåstemplingen, så risikerer man jo, at salget af en serie pludselig må ophøre, fordi der sker en forandring i renten, og så bliver den pågældende serie alt for tynd til at kunne tjene formålet i realkrediten.

Men dertil kommer yderligere, at spekulationsrisikoen inden for $\frac{1}{2}$ er yderst minimal og i praksis lig nul. Det er netop et udtryk for, at vi ikke har skudt spurve med kanoner, men har forsøgt at lave noget praktisk, og hvis der så skulle være en lille bitte kursgevinst af nærmest ingenting, nå ja, så kan det være, hvad det være vil.

Endvidere holdt hr. Thoft en lang tale, som var helt forkert, om det urimelige i at beskatte obligationskursgevinster, men ikke aktiekursgevinster. Ja men enhver revisor kan da forstå, at det er to vidt forskellige ting.

Den kursgevinst, der opstår ved aktier, er jo en gevinst som følge af en værdistigning i aktieselskabet, og det er jo alt sammen noget, der allerede er beskattet. Den økonomiske figur, der giver aktiegevinsten, er jo allerede

[Ministeren for skatter og afgifter]

en beskattet gevinst, og skal man også beskatte kursgevinster ved aktier, sker der her en dobbeltbeskatning, og det, vi ønsker at ophæve i øvrigt ved aktieselskaber, er netop dobbeltbeskatning. Allerede af den grund bør de undergives en forskellig behandling.

Fru Bente Juncker siger, der er asymmetri i lovforslaget. (*Bente Juncker*: Nej!). Nej, siger fru Bente Juncker. Fru Bente Juncker siger ikke, at der er asymmetri i lovforslaget. (*Munterhed*). Det er ikke rigtigt, for der er faktisk en asymmetri i lovforslaget, men det er lavet bevidst, for hvis vi ikke havde lavet den asymmetri, ville loven ikke kunne tjene sit formål, nemlig at modvirke skattetænkning.

Der var én ting, jeg ikke rigtig forstod, og det var, at man skal holde styr på anskaffelsesprisen. Ja, det skal man nok, men det skal man kun gøre, hvis man er spekulant, altså hvis man vil erhverve sig en kursgevinst. Det kan godt være, der er nogle mennesker, der vil det, mennesker, som siger: vi køber de ikke-blåstemplede obligationer; så har vi en chance for en kursgevinst, den skal beskattes, og hvis vi så er så uheldige, at der er et kursstab, får vi ikke fradrag for det. Det er ikke nogen særlig tilløkkende forretning, men vi tror på, at det, folk vil gøre, hvis de gerne vil spare deres penge op, hvis de gerne vil investere i værdipapirer, er, at de køber de blåstemplede, for dér skal man ikke holde styr på noget som helst. Jeg ved ikke, om de vil blive forsynet med et blå stempel, men det er klart, at det i enhver kursliste vil stå angivet, hvilke obligationer der er tale om, og hvis man bare har købsdatoen, kan man finde ud af resten.

Må jeg i øvrigt takke for den tilslutning, der er kommet alle steder fra. Jeg erkender, at lovforslaget i sin formulering er vanskeligt, men nogle gange er det nødvendigt at formulere en lovtæst vanskeligt, for at loven i praksis kan fungere enkelt og simpelt, og det tror jeg at denne lovgivning vil.

Lykketoft (S):

Jeg kunne ikke rigtig finde ud af før, da hr. Thoft rykkede op imod de forreste rækker, om vi skulle fortsætte debatten nu eller i udvalget eller ved anden behandling, men da hr. Thoft er rykket op, kan jeg lige så godt give ham nogle enkelte bemærkninger at bi-

de på. Hr. Thoft talte om, at dette her var meget indviklet, og det knytter lidt an til noget af det, ministeren var inde på senest. Realiteten om blåstemplede og ikke-blåstemplede papirer er selvfølgelig den, at når man har en så brat grænse ved en bestemt størrelse i kursgevinstelementet, er der ikke nogen almindeligt skattepligtige, der i fremtiden vil erhverve ikke-blåstemplede obligationer og pantebreve, og derfor er det ikke særlig svært at holde rede på, det regulerer sig selv. Det kan godt være, det er lidt svært at formulere i paragraffer, hvad ministeren også var inde på, men det regulerer sig selv. Denne regel fungerer som en sorteringsmekanisme. Man får ikke et privat marked for den slags papirer. De vil gå til institutionerne, for hvem det er ligegyldigt, om en del af renten kaldes kursgevinst eller almindelig rente. Det er den ene bemærkning, jeg ville gøre til påstanden om, at dette her skulle være vanvittig kompliceret.

Den anden forenkling, der ligger i det, er i forholdet til spekulationsbegrebet, som jeg var inde på i min indledning. Hr. Thoft talte om ladeporten, der står åben. Nu er vi forhåbentlig enige om, hvor lille en del af det samlede obligations- og pantebrevsmarked vi taler om, ligesom vi er enige om, at vi indskrænker de muligheder, der har været, væsentligt; og den ladeport, der var tale om i hr. Thofts indlæg, var altså det, at man havde en minimumsrente, der kunne afvige op til et par procent fra markedsrenten. Det er jo ikke nogen voldsom ladeport. Man kan se i bemærkningerne til lovforslaget, hvor meget det betyder for afkastet, at der kan være en smal margen dér, men det er en vanvittig praktisk regel, har vi måttet erkende, hvortil kommer, at hele den obligationsmasse, der bliver udstedt i fremtiden, antagelig vil lægge sig tættere ved markedsrenten end den margen af hensyn til låntagerne, og det vil så også statsobligationerne. Derfor er der ikke tale om nogen ladeport, men om endnu et element i en praktiserbar udformning af dette at begrænse de skattefrie kursgevinster.

Hr. Thoft havde to argumenter for, at dette forslag, som ikke handler om nogen af delene, var et dårligt forslag. Det ene var, at der også var noget med aktieavancer, og det kunne være bedre. Det andet var, at der også var noget i forliget om, at store formueafkast

[Lykketoft]

nu kun skulle beskattes med 50 pct, og det var også for galt.

I den anledning vil jeg bede hr. Thoft – men det kommer vi selvfølgelig til i detaljer at se nærmere på her i folketinget – om bare at studere forligsteksten; det bar indlægget her i første omgang nemlig ikke meget præg af var sket. Store kapitalere vil fortsat være fuldt progressivt beskattede af den væsentligste del af deres kapitalafkast. Der er ikke noget, der vokser ind i himlen her på grund af overgangsordningen.

For det andet: vi har jo stadig væk en formueskat, og det indgår ikke i forliget at lave om på den.

Derfor er det en forkert bekymring, hr. Thoft giver udtryk for med hensyn til, at der skulle blive givet noget til nogle meget store kapitalister på grund af den konstruktion, der laves i skatteforliget som helhed. Det kunne hr. Thoft have læst sig til, og så kunne vi have undgået det skisma her. Der er jo ingen grund til at stå og skændes om noget, der ikke eksisterer som et problem. Det er da dumt at bruge tiden på det.

Spørgsmålet om aktieavanceerne kan man godt diskutere. Man kan specielt diskutere, om det nu også var hensigtsmæssigt at lave den yderligere lempelse for hovedaktionærer, som regeringen og de radikale gennemførte for et par år siden. Men ikke desto mindre er det jo faktisk sådan, at det afkast, der er i et selskab, er beskattet med 50 pct. nu i selskabet, fordi dette ting har vedtaget at forhøje selskabsskatten til 50 pct. Så den store skævhed i det billede, sådan som hr. Thoft prøvede at fremstille det, eksisterer jo ikke. Der kan laves nogle ejendommelige arrangementer i dette øjeblik med i skattelylande placerede selskaber, der i virkeligheden køber danske obligationer. Den slags arrangementer skal vi også få lejlighed til at kigge nærmere på her i tinget i løbet af efteråret.

Thoft (SF):

Det var unægtelig skæggere tidligere, da vi havde hr. Lykketoft i kritikerens rolle. Nu er det jo sådan, at hr. Lykketoft næsten taler, som var det ham, der var skatteminister. Ja, det er endda sådan, at hr. Lykketoft står heroppe og vigter sig af, at selskabsskatten er forhøjet til 50 pct.; men var det ikke sådan, at socialdemokratiet i skinbarlig venstreradi-

kalisme stemte imod forhøjelsen af aktieselskabsskatten i foråret?

Til skatteministeren vil jeg sige, at det ikke er sådan, at der kun er tale om en spekulation i kursgevinster inden for 1/8. For er der tale om fordringer, som ikke er særligt sikrede, vil kursen ligge væsentligt under 1/8 under pari. For obligationer vil der være tale om, at den vil ligge lidt under 1/8 under pari, ja vel; taler vi om pantebreve eller andre fordringer, vil kursen ligge væsentligt under.

Nu har jeg nævnt de problemer, der vil være for skatteyderne, men man kunne da også godt spørge skatteministeren, hvordan han tænker sig at ordningen skal administreres især for de pantebreve, som ikke opfylder mindsterentebestemmelsen. Hvilket bureaukrati vil man sætte ind her? Jeg har erindring om de mandskabsproblemer i skattevæsenene, som vi også tidligere i skatte- og afgiftsudvalget har haft konflikter om, og jeg kan forstå af hr. Lykketofts tale her i dag, at den konflikt nu vil være en konflikt mellem socialdemokratiet og regeringen på den ene side og SF på den anden side. Det tager vi da også med, men det var nu hyggeligere dengang, da vi var flere om det – det må jeg indrømme.

Det allersidste, jeg vil sige, er følgende: skatteministeren gjorde mig udtrykkeligt opmærksom på, at aktiegevinster er en beskattet gevinst. Ja vel, det er teori, men realiteten er, at aktierne er steget mere i værdi inden for de sidste to år, end alle aktieselskaber nogen sinde siden tidernes morgen har betalt i skat. Så der må være et eller andet galt. Det er jo i milliardklassen, men det, der kommer hjem i aktieselskabsskat, er ikke i milliardklassen. Hvis jeg husker ret, er aktiekurserne siden januar 1985 steget med 32 mia kr., og det er jo adskilligt meget mere, end aktieselskaberne har betalt i de sidste mange år i aktieselskabsskat. Det hænger selvfølgelig sammen med, at man tager de forventede gevinster med ind i aktiekursen. Der er altså ikke blot tale om en beskattet gevinst.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Jeg havde egentlig set frem til denne dag bare for at få opklaret, hvilken strategi SF ville anlægge i forhold til skattereformdiskussionen. Man kunne jo have valgt den meget

[Lykketoft]

konstruktive strategi, som VS har anlagt, og sagt: det her er et fremskridt, det stemmer vi for. Men da SF valgte at sende hr. Thoft herop som ordfører, var det klart, at det blev en anden tone. Det beklager jeg i og for sig, for sandheden er jo, at socialistisk folkeparti er mindst lige så enigt i det, der foretages her, som VS er, men hr. Thoft har åbenbart et profilproblem, som han afreagerer på os. O.k., det har vi været forberedt på, men jeg vil godt gøre opmærksom på, når hr. Thoft snakker så meget om de administrative problemer, at jeg tror, et system som det, hr. Thoft gjorde sig til talsmand for med beskattning af alle kursgevinster hos alle mennesker, ligegyldigt hvor små poster der var tale om, vil være noget mere administrationskrævende. Og så vil jeg i øvrigt henvise til, at i SFs eget beslutningsforslag om en skattereform er man lidt inde på samme tankegang og peger faktisk i nogle formuleringer på, at egentlig skulle man måske beskatte det hele, men det skal man nok alligevel ikke, for det er nok for upraktisk. Det står der i SFs eget forslag, og det har hr. Thoft vel læst.

Socialdemokratiet stemte imod selskabsskatteforhøjelsen, sagde hr. Thoft. Nej, det gjorde socialdemokratiet ikke. Det er forkert, hr. Thoft. Socialdemokratiet har hele tiden foreslået og været tilhænger af en selskabsskatteforhøjelse. Vi undlod i foråret at stemme til forhøjelsen, fordi provenuet indtil 1. januar 1987 skulle anvendes til, synes vi, en underlødige udgift, nemlig arbejdsgivertilskuddene, men vi er selvfølgelig 110 pct. for selskabsskatteforhøjelsen som del af skatteforliget. Vi har selv foreslået det, vi har foreslået det mange gange, det ved hr. Thoft, og derfor er det selvfølgelig en lidt latterlig argumentation, der fremsættes her.

(Kort bemærkning).

Thoft (SF):

Nu skal jeg ikke forlænge debatten yderligere, men jeg vil gerne sige, at det er sædvanligt – og det har også været sædvane, mens hr. Lykketoft har været i opposition – at når vi gennemgår lovforslag, rejser vi de indvendinger og betænkeligheder, vi har ved dem, og jeg har rejst en lang række indvendinger og betænkeligheder, som jeg har ved det forslag, som foreligger her. Jeg gjorde også udtrykkeligt opmærksom på – det kan

hr. Lykketoft se i de grønne hæfter, når de kommer – at der da set med SF-øjne var taget skridt i den rigtige retning, men der var altså også nogle ladeporte, som stod åbne, og der var også et par nye, som blev lukket op.

Jeg mener, det er fair, at vi kritiserer det i denne runde. Det, der er hr. Lykketofts problem, er selvfølgelig, at han pludselig befinder sig næsten på ministerbænken, og det er jo ikke så rart i denne regering, men det er urimeligt, synes jeg, når hr. Lykketoft afreager sine ambitioner på undertegnede.

Vi fik bekræftet af hr. Lykketoft, da han var heroppe, at socialdemokratiet undlod at stemme for den forhøjelse af aktieselskabsskatten, som hr. Lykketoft i sit indlæg vigtede sig af.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Med hensyn til hr. Lykketofts og hr. Thofts ordvekslinger angående grunden til, at hr. Thoft angriber det resultat, vi er nået til, synes jeg godt, man kan have lov til at antage, at grunden er, at det ikke er indgribende nok; hvorfor skulle det dog ikke være tilfældet? Det synes jeg ikke man har lov til at forkaste. Jeg vil nøjes med at glæde mig over og endnu en gang anbefale indgrebet, fordi det tager fat på det meget væsentlige problem, at vi skal have skat af de hidtil skattefrie kursgevinster. Det synes jeg er godt, og jeg tror også, det til sin tid vil blive den helt overvejende opfattelse i befolkningen, at det er en god lov, vi kommer med her.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var: